

## Nemzeti minimum: jogegyenlőség

„A Felvilágosodáshoz” a Magyarországi Nagyoriens egyik páholya. Ott vitattuk meg előadásomat 2016 szeptemberében. A páholy más tagjai is hasonló témájú előadásokat tartottak, így a vita az egész 2016–2017-es szabadkőműves esztendő-t kitöltötte. Az, hogy végül nem jutottunk semmi világos, közösen vállalható és jól közölhető eredményre, a szabadkőműves munka lényegéből fakad. Sosem erőltetjük egységes páholy-álláspont kialakítását. Nem vagyunk párt. Minden előadás és minden hozzászólás egyéni megközelítésű. Ha hatni kívánunk a társadalomra, akkor legfeljebb saját magunkon keresztül. A szabadkőművesség elvileg olyan személyeket fogad soraiba, akikre a környezetük odafigyel. Ha ilyen emberek egész évben ugyanazzal a fontos kérdéssel foglalkoznak, az reményünk szerint hozzájárulhat a dolgok jobbá tételéhez.

Az előadás megírásakor éppen lezajlott a Brexit-népszavazás, de még nem következett be a törökországi fordulat, sem Trump győzelme, a magyar ellenzék vezető ereje pedig olyan párt volt, amely mára mély válságba került. Az előadás elavult, de szövegén nem változtattam.

Más tekintetben az előadás a jövőbe látott. Lehet, hogy a páholyban megvitatott gondolatok tényleg hatnak a társadalomra? A tavaly szeptemberi vita óta olyan politikai erők is jelentkeztek (nincs kapcsolatunk velük), amelyek munkatervükben összekötik a jogegyenlőség ügyét a nemzetével, a nyomozó hatóságot demokratikus ellenőrzés alá helyeznék, az Európai Bizottság elnökét pedig közvetlen választással juttatnák hatalomhoz.

Olyan vagyok, mint az őrült, akinek hat húszkor indul a vonatja a Keletiből, és azt hiszi, hogy ő maga viszi oda a hathuszat.

„Egyenlőség, szabadság, testvériség!”

Azért kezdődik ez az előadás a 12 pont szabadkőműves eredetű, záró felkiáltásával, mert a feladat továbbra is előttünk áll. A magyar nemzet 1848-as legfőbb követelése, a törvény előtti egyenlőség még mindig nem teljesül.

Az előadás első része belföldi egyenlőtlenségeket tesz szóvá, az úgynevezett „elitek” előjogait bírálva. A második rész az Európai Unió hatalmának igazságosabb elosztását, a közösség demokratizálását sürgeti.

## Nemzeti belpolitika

Példákon mutatjuk be a máig élő feudalizmust: a törvény előtti egyenlőség elvének megsértését. A magyarok – kivétel nélkül minden magyar – között tökéletes jogegyenlőségnek kell lennie. „Haza csak ott van, hol jog is van”, mondta Petőfi.

Példákon mutatjuk be a hazaárulást. Nehéz ajkunkra vennünk a szót, amelyet a rendszerváltás idején ijesztő szitokszóból neveltségessé tettek – pedig a hazaárulás éppenséggel nem volt fehér holló ebben az országban, amelyet előbb a náci Németország tartott megszállva, azután két emberöltőn át a Szovjetunió. A megszállás olyan hosszú volt, hogy az elzúlló társadalom szemében végül már bocsánatos bűnnek számított, amikor

valaki együttműködött a megszállókkal. Amikor egy kamaszgyerek a Kommunista Ifjúsági Szövetség tagja lett, akkor gyakran már szülei példáját követte. Nem gondolt rá, hogy tagságával Sztálin hullahegyeiért, 1956 eltiprásáért, az Afganisztánban bevetett lángoló benzinkocsonyáért vállal erkölcsi felelősséget, de valami ellentmondásos érzés azért elfoghatta. A neveltségessé tett szót mi nem könnyelműen, nem felelőtlenül, hanem eredeti, szigorú értelmében használjuk. A hazaáruláshoz úgy kell a magyar függetlenség ellen cselekednünk, hogy egyúttal jól azonosítható külső hatalomnak, a magyar függetlenséget támadó, idegen országnak – és egyben a saját érvényesülésünknek – érdekében járjunk el.

**A** nemzet nem azonos a köztársasággal. Köztársaságunk tagjai azok, akik adójukkal fenntartják a magyar államot. Ebbe a közösségbe gyerekek, öregek és szegények is beletartoznak, akik történetesen éppen nem fizetnek jövedelemadót, de külföldi magyarok csak akkor, ha adójukat ide irányítják.

A nemzet nem politikai közösség. Akkor nem férnének bele az emigránsok, sőt a halottak sem.

Nem a vereckei származás közössége. Nem férne bele Radnóti.

Nem nyelvsvövetség. Nem férne bele Liszt.

A nemzet közös hagyomány. Történetek, amelyek errefelé megestek. Közös emlékek, szomorúság, remény. A nemzet bennünk van, a fejünkben és a szívünkben. Csak tudás, érzelem és akarat. Csak műveltség.

A nemzetet sérelem érte. Hataloméhes hazaárulók előbb a náci III. Birodalom, azután a Szovjetunió kegyeit keresték. Külhatalmak óhaját követve faji, majd osztályalapú megkülönböztető törvényekkel sújtották honfitársaikat. Ők küldték a halálba a doni hadsereget, a deportáltakat, a Gulag és 1957–1958 magyarjait. A hazaárulókat, a megszállókkal együttműködőket, a nyilas parlamenti képviselő Hóman Bálintot, a Nagy Imre-per előkészítésében részt vevő Nyers Rezsőt mi, magyarok nem tisztelhetjük. Hőseink között tartjuk számon viszont Ságvári Endrét és Maléter Pált, akik fegyverrel szálltak szembe a nemzeti függetlenséget fenyegető külhatalommal és itteni bérenceivel.

Miért szeretik a kormányok a hazaárulókat? Mert a csúszás-mászás, a hajbókolás nem robban.

Egy érdemes művész az országot megszállva tartó, az '56-os forradalmat eltipró Szovjetunió tiszteletére 1985. április 4-én zenés látványosságot rendezett a Hősök terén. Idén a mű átdolgozott változatát mutatja be, ezúttal az 1956-os forradalom hőseinek szentelve, akik fegyvert fogtak a szovjet megszállók ellen.

Egy olimpikon a megszállás idején a sporthivatal elnökhelyettese volt. Hivatala szovjet óhajra megfosztotta a magyar élsportolókat attól, hogy részt vehessenek a Los Angeles-i olimpián. Hihetetlen, de való: ez az ember később a mi köztársaságunkban is kaphatott magas állami megbízatást.

Egy pesti templom előterében szobrot állítottak Horthynak, pedig őt részleges felelősség terheli azért, hogy csendőrei kényre-kegyre átadtak a náciknak 435 ezer magyart. Égbekiáltó – de se gyülekezete, se egyháza, se laikus magyarok nem kergették el a „lelkész”. Előljárói ma is tisztelik egykor besúgóként is szolgált, hajdani püspökeiket. Nácik szövetségese, szovjetek kiszolgálója – nekik mindkettő megfelel.

Sőt, mostanában megint származási szelektálók járnak köztünk. Még mindig túl sokan élünk magyarok a Kárpát-medencében? A magyarországi és észak-erdélyi deportálások, a malenkij robot, a kitelepítések – nem volt elég? „Ne bántsd a magyart”, kiáltotta Zrínyi.

Összeférhetetlen a független magyar nemzet méltóságával, hogy köztársaságunk alaptörvénye a bűnüldözésről szóló rendelkezésében még mindig a Szovjetunió 1936-ban, Sztálin elnökletével kidolgozott alkotmányát követi. Sztálin nem akar-

ta, hogy világos legyen, ténylegesen ki a felelős azért, ami a bűnüldözésben folyik. Az ügyészséget a szovjet alkotmány ezért függetlennek nyilvánította. Rákosi 1949-es alkotmánya ugyanezt tette – a mi 2011-es Alaptörvényünk pedig Rákosiét plagizálja.

Javasoljuk, hogy az Alaptörvény ezen a döntő ponton többé ne másolja Sztálin és Rákosi alkotmányát. Állíttassék helyre az 1949 előtti állapot. Az államügyészség újra az igazságügyi miniszter felügyelete alá helyeztessék. Engedjük el a Szovjetunió porladó kezét.

A köztársaság polgárai többé ne azon töprengjenek, hogy miért mutatkozik gyengeelméjűnek az ügyészség, miért nem bűnösöket, hanem ártatlanokat gyanúsít meg, befolyásos gyanúsítottakat pedig miért haramatgyenge vádirattal állít bíróság elé. Tökéletesen világos lesz, hogy ki tehet az ügyészség tehetetlenségéről: a mindenkori miniszterelnök és az ő igazságügy-minisztere. Ha az ügyészség rosszul dolgozik, a szavazók a kormány parlamenti többségét zavarják el a következő választáson.

Fel kell szólítanunk a nemzeti érzelmű, szovjetellenes ügyészeket, hogy máris készüljenek az Alaptörvény megváltozására. Tartsák nyitva a szemüket. Ne hagyják nyomtalanul megsemmisíteni a politikai élet szereplői és az ügyészség közötti kapcsolatok bizonyítékait. Az 1949-ben

megszüntetett, de a 2018-ban remélhetőleg újra felálló államügyészség bizonyára érdeklődni fog ezek iránt.

A legtöbb szabad ország igazságügyében elég egyetlen, tökéletesen független szereplő: a bíró. Neki azonban nincs nyomozati jogköre.

Az államügyészség ne éles szablya legyen a köztársaság kezében, hanem, ahogy másutt: a pártfüggetlen igazság felderítésének eszköze. Működtetésébe nálunk se szólhasson bele senki, eredményességéért viszont a kormány vállaljon felelősséget, tegye érte kockára politikai sorsát. Az államügyészség visszaszerzése után véghez lehetne vinni a rendszerváltást. Antall József vonakodott a gyökeres átalakításoktól. „Tetszettek volna forradalmat csinálni”, mondta. Arról csakugyan lekéstünk – de még tetszhetik nekünk, ha nem forradalmat, hát az ellenkezőjét csinálni. Jogállamot.

Összeférhetetlen a nemzeti méltósággal, hogy az egykor a szovjet vezetés érdekében eljáró, a magyar függetlenség ügyét üldöző itteni titkosszolgálatok besúgóit, tisztjeit, kémeit és kémelhárítóit törvény védi a nyilvánosságtól. Üzelmeiket nem tanulmányozhatja szabadon történész, újságíró, magánember.

Névsorukat az állam ne tegye közzé, hiszen az adatokban lehetnek hiányok, hamisítások, sőt betoldások

is, de a levéltárat az államnak kell, mégpedig haladéktalanul, a teljes nyilvánosság, a magán- és intézményi kutatás számára megnyitnia. Bűnpártolás lakat alatt tartani olyan levéltárat, amelyben hivatalból üldözendő bűncselekmények bizonyítékai vannak. A tartótisztek és a besúgók a korabeli törvények szerint is bűnt követtek el, amikor itthon és külföldön olyanok után nyomoztak, akik nem voltak bűncselekmények gyanúsítottjai. Tevékenységükkel még emberiség elleni bűnben – az egész társadalom megfélemlítésen alapuló elnyomásának bűnében – is elmaraszthatók lennének, mert az ilyen bűnök a ma hatályos jog szerint nem évülnek el. A régi bűnök mai társadalmi veszélyessége már bizonyára jelentéktelen, így a bűnüldözésnek talán nem is kellene fellépnie ellenük. Annál nyugtalanítóbb kérdés viszont, hogy az 1990 és 2016 között folyamatosan megvalósított bűnpártolásnak vajon mik lehettek az indítékai. Az új államügyészségnek azonosítania kell az elkövetőket, akik az elévületlen és feltáratlan bűncselekmények bizonyítékait őrző levéltárat elzárták és befolyásukkal visszaélve még ma is elzárják a kutatás és a nyomozó hatóság elől.

Közzé kell tenni azok névsorát, akik a szovjetek megszállta ország titkosszolgálateiba kezdtek pályafutásukat, majd a mi köztársaságunk hasonló munkakörben alkalmaz-

ta őket. A vezetőket, akik felvették őket, kérdőre kell vonni amiatt, hogy a magyar függetlenségi törekvések ellen dolgozó, külföldi érdekeket kiszolgáló, tehát nem pusztán megbízhatatlan, hanem kifejezetten veszélyes személyekre államtitkokat bíztak.

A miniszterelnök megmagyarázhatatlan módon lebecsüli a biztonsági szempontokat. Az egyik belügyi államtitkárt például gépkocsivezőként sem lett volna szabad alkalmazni, mert nem képzelhető el olyan legenyhébb biztonsági átvilágítás, amelyen ő átmehetett volna. A mai időkben nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a megszállás alatt az itteni titkosszolgálatok támogatták a terrorizmust. (Két robbantás között Carlos Magyarországon pihente ki fáradalmait.) A szolgálatokat az új parlamentnek át kell világítania, esetleg gyökeresen újjá kell szerveznie. Az ezzel járó biztonsági kockázatról azok tehetnek, akik a feladatot 1990 óta halogatják.

A szövetséges országokban tevékenykedő, magyar állampolgárságú, de valójában magyarelles, korábban lényegében szovjet kémekként működő személyek kilétét az illető országok közvéleménye előtt tapintatlanul fel kell fedni. Más a helyzet azokkal a trianoni határokon túl élő kisebbségi magyarokkal, akik hírszerzőkként a megszállt anyaország alkalmazásában álltak. Némelyikük-

nek elfogadható oka lehetett arra, hogy még a Szovjetunióban is jobban megbízzon, mint a saját országában.

**N**emzeti sérelem minden korrupció.

A kormány úgy képzeli, hogy leutánozhatja a Kádár-rendszer végnapjait. 1988-tól az állami vállalatokat széthordták a párttitkárok és igazgatók, és kialakult egy „baloldali” tőkésréteg. Most a kormány állítólag „jobboldali” magánvagyonokat próbál alapítani az állami földbirtokok és egyéb vagyontárgyak részrehajló magánosításával, irányított közbeszerzési eljárásokkal. Ám köztársaságunkban már van jog, nem úgy, mint az egykori népköztársaságban. Törvénykönyvünk szerint jogtalanság nem teremt jogalapot.

Bíráloinak a kormány gyakran azt feleli, hogy a szocialisták is loptak. Elfelejtik, hogy a bűnisméltés nem enyhítő, hanem súlyosbító körülmény.

Semmi kivetnivaló nincs abban, hogy állami földeket a semleges árverési forma igénybevételével adnak el kisbirtokosoknak, sem abban, hogy az eladások olyan nagybirtokokat is érintenek, amelyeket korábbi kormányok kedvezményezettjei már kibéreltek. Az viszont elfogadhatatlan lenne, ha új kormánykedvencek lépnének a régiek helyébe, trükközéssel, összebeszéléssel, részrehajló

árvereztetéssel hozva létre új nagybirtokokat. Korrupcióval tulajdonjogot szerezni nem lehet.

Bizonyos-e, hogy a kegyenceknek koncot juttató, manipulált árveréseknek vagy közbeszerzési tárgyalásoknak nem maradt tanújuk? Nem lappanganak-e tárgyi bizonyítékok, amelyek rögvest előkerülnek, mihelyst olyan nyomozóhatóság lát munkához, amely nem a bűnpártolásban, hanem a bűnüldözésben érdekelt?

Az igazságszolgáltatás sztálini kisziklásának következtében a hatalmi helyzetben elkövetett bűncselekmények kockázatmentessé váltak. Emiatt uralkodott el egész Magyarországon a félelem légköre. Pedig nem nekünk van félnivalónk. Mi lesz, ha a sztálintalanított államügyészség tisztessegesen összeállított vádirata nyomán a független magyar bíróság mellékbüntetésként vagy onelkobzásra ítéli a kormány – és az előző kormányok – kedvenceit? Vármegyényi uradalmak elvesztését azért már meg lehet érezni.

**A** szovjet tolvajtársadalom legnyomasztóbb hagyatéka a Rákosi-korszakban kialakult, jatt-alapú egészségügy, amely orvosnak és betegnek egyaránt elfogadhatatlan.

A jatt nem hálapénz, mert ezt a pénzt nem hálából, hanem félelemből adják. Az Orvosi Kamara felve-

ti, hogy „utólag” talán szabad lenne elfogadni. Pedig az orvostudomány hosszú története során még sohasem sikerült megfigyelni „utólag”-ot: végleges gyógyulást, örök egészséget.

Bíráló a jattot megvesztegetésnek nevezik. Talán az, amikor egy csípő-protézis-műtét előrehozatalát akarja elérni a beteg. De gyermekgyógyászatban, onkológiában, komoly ügyekben nem megvesztegetés ez, hanem zsarolás.

Az új parlament egy percig sem tűrheti el a jattot. Fel kell emelni a betegekkel közvetlenül foglalkozó közalkalmazottak fizetését, mondjuk, mint Franciaországban, a normális közalkalmazotti bértábla kétszeresére, hogy az orvosgyógyászati professzor pontosan kétszer annyit rakjon zsebre, mint közgazdász-professzor kollégája.

Az intézkedéshez pénzre lesz szükség. Ezért valóban általánossá kell tenni az elvben már most is mindenkire kötelező társadalombiztosítást, a felelős öngondoskodás rendszerét, amelyben az egészségesek is befizetik saját majdani gyógykezelésük várható költségeit. Az állam ne támogassa tovább a járulékkal való ügyeskedést, a közteherviselés alól való kibújást. Embervoltunkból következik, hogy azt sem szabad elálatlanul hagyni, aki felnőtt létére nem fizet járulékot – ez azonban ne a társadalombiztosítást terhelje, ha-

nem az állami költségvetést. Az állam segítségére siethetnek egyházi és egyéb jótékonyági szervezetek. Az ilyen betegek ellátása rászorultsági alapon, méltányosságból történjék.

De addig is, amíg az intézkedés költségvetési tervezése folyik, haladéktalanul le kell váltani minden jatt-elfogadó orvosi vezetőt a világhírű klinikaigazgatótól az osztályvezetőig. Olyanokkal kell helyettesíteni őket, akik ünnepelesen ki nyilvánítják, hogy a betegektől vagy hozzátartozóiktól sem pénzt, sem értékes ajándékot elfogadni semmilyen körülmények között nem hajlandók. Rendelkezésre állnak ilyen orvosok. Huszonévesek, mint azok, akik évek óta menekülnek innét. Az átmeneti időben, a jattrendszer kivezetéséig igazgassák ők a kórházat, rendelőintézeteket, osztályokat. Amíg az egészségügyben az új jogi és gazdasági környezet kialakítása folyik, addig ne más, hanem ők, az új vezetők legyenek a kormány tárgyalópartnerei.

**F**élelem pusztít az iskolában. Ha nem félnének, akkor a történelem- és magyartanár szinte örülne a kényelmes egyen-tankönyvnek, és kéjjel leplezné le nemcsak a szak-sajtóban, hanem tanítványai előtt, órán is a tankönyv-szerző felkészületlenségét, esetleg politikai csúszás-

mászását. Ha nem félnének, akkor erkölcsstan-órán a tanár így beszélne: „Arra nevelünk az iskolában, fiam, hogy ne olyan légy, mint a KLIK-alapító közoktatási államtitkár. Ő a megszállás alatt kivételes gyorsasággal, már egyetemistaként tagja lett a világforradalmi pártnak, így friss tanári oklevelével pályafutását mindjárt a helytartók minisztériumában kezdte. Most vallását közszemlére tevő kirakat-katolikus. A te vallásodat, a politikai meggyőződésedet ne a mindenkori hatalmasoknak való gyors és simulékony megfelelés vágya, ne a legszemérmetlenebb haszonlesés irányítsa”.

A félelem az iskolában arra való, hogy az alattvalói észjárású, megalukvó tanár tanítványában se alakítson ki bátor kezdeményezőkézséget. Kimutatásokkal és jelentésekkel egzecírozgatják a tanári kart, hogy a tanár szabadidejében önmenedzseljen, ne pedig művelődjék.

A központosítás mégsem helytelen. Csak éppen félelemkeltés és pártkomisszárok nélkül kellett volna végrehajtani, úgy, hogy a tanári önállóságot a központosítás ne csökkentse, hanem növelje. Igenis ellenőrizni kell a tankönyvek minőségét és pártpolitika-mentességét, kell szakfelügyelet, és főleg: az államnak kell kineveznie az iskolaigazgatót, nem az önkormányzatnak. Az állam az életrajz alapján nevez ki, nem a helyi többségi, olykor cigány-

ellenes lakosság esetleges elkülönítő igényei alapján. Azt a nagy, nemzeti feladatot, hogy a cigányság következő nemzedékét minőségi iskolázás révén kell megmenteni az elnyomóródtól, csak központi vezérléssel lehet végrehajtani; lényegében úgy, ahogy az 1960-as években az Egyesült Államokban szövetségi törvénnyel vezették be a borszín-független iskolákat, szembeszállva egyes lakossági csoportok olykor fegyveres ellenállásával.

A társadalmi elit elitjét, az ország szellemi kiválóságait a szovjet mintára 1949-ben átszervezett Magyar Tudományos Akadémia (MTA) irányítja. A Szovjetunióban, sőt olykor már a cárizmusban is el akarták kerülni, hogy a tudósok károsan befolyásolják az ifjúságot, ezért az egyetemekről az Akadémia intézeteibe helyezték át a kutatások javát. Nálunk is ez történt. A cár is, a Szovjetunió is eltűnt, de az MTA intézeteiben még most sem lehet doktori fokozatot szerezni.

Az intézethálózatot az MTA vezetői irányítják, akik úgy kezelnek közpénzt, hogy nem viselnek sem politikai, sem jogi felelősséget túlköltségeikért. Az MTA tagjai kimagasló életjáradékot kapnak, melynek összege hozzáadódik a professzori fizetéshez vagy nyugdíjhoz. A taggá válásnak nincsenek követelményei,

szemben a tagjelöltté („az MTA doktorává”) válás szigorú előírásaival. Ehhez a címhez is tartozik némi életjáradék, de csak akkor, ha a védés egy bizonyos, véletlenszerű időpont előtt történt. Közpénzt ilyen igazságtalanul juttatni feudális kegyosztás.

Az MTA maradjon köztiszteletben álló egyesület, háborítatlan tagfelvételi eljárással, de közpénzt felelősség nélkül senki ne osztogasson. Pénzért és befolyásért egyik tudós se keresse a többi tudós kegyeit, mert ez árt a folyamodó eredetiségének, a bírálhatatlanná váló pénzosztó pedig tudományában meggyengül, és csak hatalmában talál kárpótlást. A társadalom valószínűleg elfogadja, hogy a kiválóságok magas fizetést, majd nyugdíj-kiegészítést kapjanak – de javadalmazásuk csak szabályozott módon történhet.

A rektori és dékáni pótlékokat meg kell szüntetni; ezek a tisztségek, mint régen, újra évenkénti rotációval vándoroljanak a professzorok között, amíg mindenki sorra nem kerül. A lényeges döntéseket oktatói gyűléseken kell meghozni. A kisebb egyetemi egységekben is gyors rotáció kell a tudományidegen hatalmi központok kialakulásának megelőzésére. Az egyetemi másod-, harmad és negyedállásokkal kapcsolatos minden szemérmes korlátozást meg kell szüntetni, de szem előtt kell tartani, hogy a közalkalmazotti munkaidő felosztása nem növeli meg an-

nak mennyiségét, így az érte járó munkabért sem.

A szovjet rendszertől való öröndetes eltávolodást jelzi, hogy az országgyűlés létrehozta a nyugati típusú Nemzeti Kutatási, Fejlesztési és Innovációs Hivatalt. Ott a tudományfinanszírozási döntéseket immár felelős állami hivatalnokok hozzák, a tudósok csak szakvéleményeket adnak.

Visszatérés a felelősség ködbe burkolásán alapuló nemzetietlen (szovjet) rendszerhez a Magyar Művészeti Akadémia (MMA), amely az 1949-es MTA-mintát veszi át. (Nem csoda, hiszen elnöke a megszállás alatt vezető tisztségeket viselt.) Az MMA, akár az MTA, felelősség nélkül osztogat közpénzt. Az adóból származó összegek felhasználásáról az adófizetők megbízottai, a megválasztott képviselők nem vonhatják kérdőre az MMA tisztviselőit, őket nem válthatják le. Az MMA-nak juttatott állami ingatlanokat és egyéb vagyontárgyakat kártalanítás nélkül vissza kell venni; az MMA is tiszteletre méltó egyesületként folytassa tevékenységét, közpénzekhez pedig többé ne nyúljon.

A társadalom valószínűleg elfogadja, hogy a művészeti élet kiválóságai javadalmazást, majd nyugdíj-kiegészítést kapjanak, ám a közpénz elosztásának felelősségét, mint a Kossuth-díj esetében, az állam viselje.

Léteznek különleges történettudományi műhelyek, amelyeket politikai erők hoztak létre. A Politikatörténeti Intézet az egykori Párttörténeti Intézet jogutódja, a nemrég alapított Veritas Intézet kutatóiból pedig nem hiányzik a megértés a Horthy-korszak intézkedései iránt. Miért épp ezeket a hagyományokat ajánlják figyelmünkbe a politikusok? Miért Horthy és Kádár közül kell választanunk ahelyett, hogy megvetően elutasítanók mindkettőt, mint a magyar nemzet hűtlen fiait?

Kádár szovjet tankokkal érkezett, és hosszú uralma alatt sohasem vitte többre a helytartóságnál. Horthy a trianoni békét ránk kényszerítő antant támogatásával jutott hatalomra, pályája végén pedig aláírásával és hivatalban maradásával jóváhagyta az ország német megszállását és a magyar lakosság több mint 3%-ának meggyilkolását. Mindkettejük eszmetársai között voltak olyanok, akik, bár politikájuk kifogásolható volt, arra képtelenek lettek volna, hogy, miként ők, szemérmetlenül szembeforduljanak a nemzetükkel. Nagy Imre igaz bolsevik volt, Teleki Pál igaz antiszemita, de egyikük sem volt képes támogatást adni Magyarországot eltiprásához. Inkább a halált választották. A Horthy–Kádár-hagyomány közös lényege, hogy honfitársainkat juttassuk külföldi támadóink kezére. A negyedszázada független Magyarország ifúsága

aligha tud mit kezdeni ezzel az örökséggel.

Budapest arculatának alakításakor szem előtt kell tartani, hogy Magyarország híveinek szemében a Horthy- vagy Kádár-kultusz egyaránt és ugyanabból az okból elfogadhatatlan.

Áldozataiknak emléket kell állítani. Nem akárhol, hanem a Szabadság-téren, szemben a hősi emlékművel, amely azoknak a szovjet parancsnokoknak a neveit őrzi, akik Magyarországon adták életüket a német megszállók ellen vívott harcban. A tér túloldalán, a Horthyt szerencsenmosdató szoborcsoport helyén állítsák fel a Függetlenségi obeliszket. Az emlékmű azoké legyen, akiket a német és szovjet megszállás következtében megfosztottak szeretteiktől, életüktől, szabadságuktól, tulajdonuktól, végül pedig méltóságuktól, büszke erkölcsüktől, nemzeti öntudatuktól.

A Vár feldúlásának azonnal véget kell vetni. A palotát ne alakítsák vissza olyanná, amilyen Horthy idejében volt. Az alaptalanul királyinak nevezett épületnek mindmáig ő volt az egyetlen lakója, így a helyreállítás a kormányzó személyének állítana emléket. Azt is rebesgetik, hogyha majd a jelenlegi miniszterelnök már államfő lesz, ő fog beköltözni a kormányzói lakhelyre. Ébernek kell lennünk, mert ez az elgondolás összeegyeztethetetlen az Alaptörvény-

nyel, amely a köztársasági elnöknek tényleges hatalmat alig ad. A palota korábbi ura tekintélyelvű rendszerben kormányzott.

Örökségvédelmi szempontból is elfogadhatatlan lenne a költözés. A szóban forgó épület nyugati szárnyát az Országos Széchényi Könyvtár foglalja el, amely a tervek szerint ott is marad. Mivel Magyarországon gyakoriak a rendszerváltások, a Könyvtár nyilvánvalóan nem osztozhat az államelnökkel közös épületen. A könyveknek túl kell élniük az embereket.

## Nemzeti külpolitika

Milyen nemzeti politikát kövessünk békében?

Az 1970-es években a Szovjetunió és gyarmatai gazdasági válságba kerültek. A szabad országok kölcsönök nyújtásával, afféle békés egymás mellett élési adóval, óvatosan segítették elő, hogy a szovjet rendszer hosszú haldoklással, ne pedig háborúval pusztuljon el. Új köztársaságunk 1990 tavaszán az államcsőd kapujában találta magát. Már nem tudta megadni a népköztársaság adósságait, nem tudta fizetni kamatterheit. Tanácsadója államcsődöt javasolt a miniszterelnöknek, hogy így elérje a szovjet korszak adósságainak kényszerű elengedését. A miniszterelnöknek azonban nem tetszett for-

radalmat csinálni, hanem inkább a német kancellárra hallgatott, aki gyorsan összeszedte a szükséges, hatalmas hitelt. A köztársaság így jogutódként magára vállalta, és kifizette a népköztársaság adósságát, viszont az akkor megszerzett hitelt – mindig megújuló államadósságunkat – azóta is magunk előtt görgetjük. Az 1997–2001-es időszakban majdnem sikerült úgyszólván kinövekedni adósságunkat, de a folyamat politikai okokból megbukott. A kamatterhek – adók formájában – túlmunkára kényszerítik a lakosságot, és rontják a vállalatok versenyképességét. 1990-ben még roppant valószínűtlennek tűnt, hogy Kelet-Közép-Európa vidékesebb területei megközelítsék, netán meghaladják Magyarország gazdasági teljesítményét. Ha nem tudjuk megmagyarázni EU-testvéreinknek, hogy segítsenek rajtunk a szovjet eredetű államadósság átvállalásával, lakosságunk kizsigerezése, vállalataink lemaradása a következő évtizedekben is folytatódni fog.

Uniónk felmérhetetlen költséggel próbálja kimenteni Görögországot abból az államadósságból, amelybe megválasztott vezetői taszították. Mi, magyarok nem választottuk meg, nekünk a megszállók a nyakunkra ültették azokat, akik miatt kilátástalan a jövőnk. Ezt az érvet meg kell, hogy értsék Uniónkban, ha lesz, aki előterjeszti. Megbűnhődte már e nép a múltat s jövőndőt.

A békevágyónak gondolnia kell a háborúra is.

Reméljük, hogy sohasem kerül rá sor – de akkor a világtörténelemben az Európai Unió lesz az első olyan nagy politikai egység, amely háború nélkül jött létre. Uniónk közvetlen környezetében jelenleg két veszélyforrást tartanak számon: Oroszországot és a harcos iszlámot.

A szabadság és jólét hívei az 1980-as években a Szovjetuniót tekintették fő ellenfelüknek, az iszlám harcosokban pedig szövetségeseket láttak, és támogatták őket. A Szovjetunió felbomlásával és a harcos iszlám megerősödésével azonban ez az irányvonal bizonyára elavul. Ma már nehéz elképzelni olyan háborút, amelyben az EU az Iszlám Állam oldalán harcol Oroszország ellen. A harcos iszlámnak mind Oroszországban, mind Európában vannak célpontjai és toborzó központjai. Ha a harcos iszlámmal keverednék háborúba, Oroszország természetes szövetségesünk lesz.

Magyarországnak nincsenek jó emlékei Oroszországról, de a politikát meghatározó erkölcsi elemzést minden helyzetben újra és újra el kell végezni. Az Egyesült Királyság is erkölcsileg helyesen tette, hogy 1941 nyarán szövetségre lépett korábbi ellenfelével, a Szovjetunióval. Ráadásul, ami rosszat Oroszországban kifogásolunk, annak kis részben mi is okai vagyunk. Sajnos az akkori EU-

és USA-igényeknek megfelelően Magyarország is hozzájárult ahhoz, hogy az 1975-ös helsinki egyezményben véglegesnek nyilvánított európai országhatárok mégiscsak megváltozzanak. Nem elégedtünk meg a tartomány vitathatatlanul szükséges pacifikálásával, hanem ténylegesen el is vettük Koszovót Szerbiától. Nemcsak a helsinki egyezménnyel fordultunk szembe, hanem az ENSZ Biztonsági Tanácsának egy 1999-es határozatával is, amely garantálta Jugoszlávia – ennek jogutódja Szerbia – területi épségét. E lépéseinkkel jogilag meggyengítettük azok érvelését, akik ma kifogásolják, hogy a Krímet elfoglalta Oroszország. A félszigetet zsarnoki önkény juttatta, ráadásul csupán 1954-ben, Ukrajnának. Ukrajna nyugati felét főleg Lengyelországtól rabolta el a Szovjetunió a II. világháború kezdetén is, lezárásakor is. A Kijevvel együtt, de a Krím nélkül számított keleti rész viszont ezer éve Oroszország. Jelcin a Szovjetunió szétesésekor, nagyon nagy bajban, a mi mohóságunk miatt kényszerült lemondani Ukrajna teljes területéről, a keleti részekről is. Putyin harcias és népszerű nacionalizmusáért tehát részben magunkra vessünk.

Az orosz kaput nem kell nyitva tartani, de kulcsra sem kell zárni a harcos iszlámmal való, parázsló háborúskodás idején. A NATO-t vezető Észak-Atlanti Tanácsnak nem

kellett volna első szóra elfogadnia a szíriai háborúban korántsem ártatlan szemlélő Törökország hazugságát arról, hogy az orosz vadászbombázót le kellett lőniük. Annak idején a NATO és a Szovjetunió közötti katonai összecsapások kérdésével felnőttek foglalkoztak.

Magyarország NATO-nagykövetét a rend kedvéért talán kérdőre lehet vonni, de fő bajunkon, azon, hogy az Európai Uniónak nincs külpolitikája, ez nem segít. Még az EU virágzásának idején fölmerült, hogy legyen közvetlenül megválasztott elnöke Uniónknak a folyó ügyek irányítására, de a tagországok vezetői jobbnak látták, ha a dolgokat továbbra is az erős tagállamok, a német-francia tengely intézi, vagy senki sem. E rossz döntés miatt már első nagy válságunkkal, az iszlám menekültek kérdésével sem tudunk megbirkózni. Amikor az Európai Parlament elnöke jogalap nélkül megfeddi Magyarországot és azokat az európaiakat – talán a többséget, hiszen közvetlen elnökválasztásra nem kerülhetett sor –, akik a menekültválságról másként vélekednek, mint ő, elkedvetleníti az európai egység híveit. 2014-ben bejárta a világsajtót, hogy a magyar kormány a Keleti pályaudvaron nem engedte felszállni a menekülőket a berlini vonatra. A német kancellár is megrótt minket

a Willkommenskultur nevében. Pedig a szégyenpadra ültetett Magyarországnak nem volt mérlegelési lehetősége. A menekültek nem kértek menedékjogot, hanem tovább akartak utazni – de nemzetközi egyezmény értelmében a schengeni határon túlról érkező személy beutazási vízum nélkül nem foglalhat helyet külföldre menő vonaton. Az egyezményeket be kell tartani.

Menekült-ügyben ellentétbe kerültek a régi tagországok és mi, újak, akik állítólag még nem gyakoroljuk a türelem és elfogadás erényeit olyan magas fokon, mint a régiek. Talán nem kizárólag erről van szó, hanem arról is, hogy Uniónkban akadnak még jóformán iszlamizálatlan és akadnak részben már iszlamizálódott tagországok. Muzulmán sok millió brit, holland, német, svéd állampolgár, viszont ez a vallás alig van jelen Kelet-Közép-Európában. Franciaországban a muzulmán vallásnak több híve van, mint amennyien a vallásos, de nem muzulmán és nem katolikus franciák együttvéve vannak. Vallási szempontból a régi Európa ma már inkább csak Kelet-Közép-Európában van meg.

Magyarországon a török világ 16. századi síremlékei és kegyhelyei nagy becsben tartott műemlékek, a mai iszlám vallásgyakorlás viszont egy törpe kisebbség szinte láthatat-

lan magánügye, harcos iszlámnak pedig nyoma sincs. A keresztényeket nyakazó brit, a zenehallgatókra géppisztolyozó belga és francia dzsihádisták közé a jövőben se keveredjenek kelet-közép-európaiak. Magyarországon továbbra se legyenek törzsi zárványok, ne legyenek párhuzamos társadalmak, mint Nyugat-Európában.

Magyarország valaha a vallási türelem oázisának számított. Alig találunk a kontinensen olyan helyet, mint a mi hazánk, ahol évszázadok óta ugyanazokban a falusi utcákban, ugyanazokban a városi házakban élnek nem feltétlenül barátságban, de békés szomszédságban katolikusok, reformátusok, evangélikusok, zsidók és ateisták. 1944 rettenetes kivétel – de a németek megszállta Magyarország akkor nem volt teljesen független.

A megszállások utáni korszakot nem jellemzi történelmi büszkeségünk, a türelem. Amikor merénylők felgyújtották egy cigány család házát, majd lesből, vadászpuskával agyonlőtték a tűzből menekülő apát és ötéves kisfiát, a rendőrség elektromos zárlatról és füstmérgezésről beszélt. A falvakban, sőt olykor már a fővárosban is zavartalanul menteltek rohamosztigosok. A rendőrség az ő felozlatásuk helyett békés ellenzéki tüntetőket bántalmazott, levett azonosító számmal, mindmáig büntetlenül. A titkosszolgálatokért

felelős miniszter tagadta, hogy bűnszövetkezet állna a sorozatos cigánygyilkosságok mögött.

Azóta annyi a változás, hogy a gyanakvással kísért zsidók és cigányok mellé odakerültek a délről és keletről talán várható menekültek is. Az elvetemült propagandaminiszter olajat önt a gyűlölet tüzére. Pedig nekünk, magyaroknak eddig egy menekült se ártott. Az ellenségeskedést mi kezdjük. Szégyenkezve nézünk a klerikális ateizmus menekültellenes óriásplakátjaira, amelyek büszke könnyörtelenséget hirdetnek. Mi magyarok nem vagyunk ennyire részvétlenek, és nincs bajunk a menedékkérőkkel akkor sem, ha nálunk szokatlan vallást követnek. Számon tartjuk keleti eredetünket, olvassuk az arab *Ezeregyéjszakát*. Legszívesebben bocsánatot kérnénk tőlük a hirdetések gonosz hazugságai miatt.

De a vallás- és törzsi háborúból érkező menedékkérőt kérelmének elbírálásakor mégis meg kell kérdeznünk arról, hogy zavarná-e, ha szomszédai között keresztény, zsidó, ateista, homoszexuális lenne, netán más irányzatú muzulmán. Hiányzik a munkáskéz, alacsony a születésszám: szükségünk lenne kisgyermeket nevelő, bevándorló családokra. De a nálunk letelepedő menekülteknek olyan új, magyar állampolgárokká kell válniuk, akik alkalmazkodnak a vallási türelem nemes történelmi

hagyományához. Sőt, akik a legrosszabb esetben, ha netán egyszer háborúra kerülne sor a harcos iszlámmal, maguk is segítenének megvédenünk immár közös otthonunkat.

A nyugat-európai baloldalon elharapózott az Izrael- és USA-ellenesség köntösében fellépő antiszemitizmus. Kötelező jobban utálni Izrael vitatható politikájú, olykor nőmoleztáló, olykor tolvaj, de mindig demokratikusan megválasztott, törvények szerint kormányzó vezetőit, mint az Izraellel szemben álló országok némely elmebeteg diktátorát. Természetesen azokat a középjobb politikusokat is érdeklik a muzulmán választópolgárok, akik a Willkommenskultur-t képviselik. A zsidóellenesség nyelvhasználati gátlása egész Nyugat-Európában meggyengült.

Magyarországon is szégyenletesen erős a zsidóellenesség, de azt csak ránk fogta egy német hetilap, hogy „Budapest az európai antiszemitizmus fővárosa”. Mi ebben szerencsére elmaradunk a fejlett Nyugattól. A magyarországi antiszemiták (nehézünkre esik magyarnak nevezni őket) legalább nem gyújtanak föl zsinagógákat, és nem nyitnak tüzet géppisztolyból iskolás gyerekekre, mint Franciaországban, és nem próbálják elűzni a zsidó vallás követőit a városból, mint a svédországi Malmö polgármestere.

Magyarországon alig vannak vallásos zsidók, a keresztény vagy vallástalan magyarok között viszont rengeteg a zsidó származású. Talán nem röstellik eredetüket, de nem tartanak igényt arra, hogy azt környezetük nyilvántartsa. Az összeolvadás gyorsan haladt a 19–20. században. A vészorszakban a kereszténnyé vált és zsidónak megmaradt vidéki lakosságot egyaránt elpusztították – de a budapestiek többsége túlélte. Faluhelyen a pusztítás óta nemigen látnak zsidó származású embert, de Budapesten aránylag kevés olyan család lehet, amelynek nincsen zsidó eredetű tagja. 100 évvel ezelőtt Ady azt javasolta a keresztény magyaroknak, hogy folytassák a zsidókkal való összeolvadást, átvéve értékes hagyományait. Javaslata meghallgatásra talált. Így a magyar országlakosság számottevő része – náci szóval – Mischling, keverék. A „magyar” antiszemita nemcsak a maroknyi zsidóval fordul szembe, hanem az egész magyar nemzetből zárja ki magát. Meg kell értenie Magyarországon európai vitapartnereinek, hogy az európai iszlám városnegyedekben forrongó zsidóellenesség meghonosításáról nálunk szó sem lehet.

Szemünkre vetik önzésünket. Amikor milliók kérnek menedéket Európától, mi még másfél ezret sem vagyunk hajlandók befogadni. Ez

valótlanság. Ha menedékjogot kérnek tőlünk, a vizsgálat után vagy teljesítjük, vagy visszautasítjuk a kérés teljesítését, de arra jogszabály nem kötelez bennünket, sőt szívességként sem kérték tőlünk soha, hogy akár csak egy olyan menekültet is áttelepíthessenek hozzánk, akinek nemhogy nem adtunk, de aki soha nem is kért tőlünk menedékjogot. Rádadásul miféle szó az áttelepítés (relocation)? Kinek a fejében fordult meg embercsoportok áttelepítésének gondolata? Ki akar visszamenni az 1940-es évekbe?

És ki tesz itt szemrehányást Magyarországnak, és milyen alapon? Kik ülnek az Európai Bizottságban? Ismeri-e őket valaki? Mikor választottuk meg őket? Szemben az Egyesült Államokkal, nekünk több elnökünk is van, a soros elnök meg az Európai Bizottság elnöke, nem beszélve az Európai Tanács elnökéről, de egyikük sem ismertette velünk politikai terveit, egyikük sem kérte bizalmunkat. Még Oroszország vezetőjét is sokkal inkább megválasztották, mint a mi három elnökünket együttvéve.

A Közös Piac sikeres volt. Elkedvetlenítő távlat, de vissza lehet térni a gazdasági együttműködés szintjére. A harcok iszlámmal, a kardcsörtető Oroszországgal vagy az adósságváltsággal való szembenézéshez viszont már közös politika is kellene. A politikához hatalom. Hatalom pedig de-

mokráciában csak egyetlenegy forrásból származhat. A választópolgár kifejezett akaratából.

Az Európai Unió térjen át a demokráciára. Európai politikusok azok legyenek, akiket az európaiak megválasztanak erre a feladatra. Lehet, hogy nem sikerül. Ha az Unió politikája továbbra is a tagállamok belpolitikájának függvénye marad, akkor ezután is csak az vár ránk, amit eddig tapasztaltunk: az erősek túlhatalma. Görögország választópolgárai népszavazáson szögeznek le, hogy nem merik újabb adósságokba verni magukat, mert semmiképp nem lesznek képesek visszafizetni őket. Uniónk német nyomásra mégis rájuk kényszerít új hiteleket. Ha a tagállamok vezetői továbbra is ragaszkodnak ahhoz, hogy Európát is ők vezessék – bár erre az európaiak nem hatalmazzák fel őket –, akkor Magyarország lásson hozzá önállóságának óvatos megnöveléséhez.

De erre nem kerülhet sor. Az Európai Uniónak meg kell hallania a demokrácia híveitől érkező bírálatot. Az Unió legrégebb, folytonosan működő demokráciájának, az Egyesült Királyságnak kiválását sokféleképpen magyarázzák. Érdemes meghallgatni a legilletékesebbnek, a Brexit-mozgalom vezetőjének szavait, amelyeket hat éve az Európai Tanács akkori elnökéhez intézett: „Ön kicsoda? Sohasem hallottam Önről. Európában senki sem hallott

Önről. Megkérdezném, Elnök úr, ki szavazott Önre?”

Igaz, hogy a harcos iszlám Afganisztánból indította a szeptember 11-i terrortámadást New York és Washington ellen – de visszaütni Irakban kellett. Afganisztánban csak mákültségények voltak, Iraknak viszont volt olaja. Miután az Egyesült Államok megdöntötte a saját kurd lakossága ellen vegyi fegyvert bevető, terroristabarát Szaddam Huszein diktatúráját, a támadó hozzálátott a több évtizedre tervezett programhoz, hogy megmutassa az egész világnak: iszlám országban is lehet bőség, többpártrendszer, szabad sajtó, női egyenjogúság. (A Korán-iskolák nem csak arra szolgálhatnak, hogy megtanuljuk a Kalasnyikov-gépkarabély kezelését. Ezer éve a córdobai kalifátus medreszéi az európai műveltség forrásai voltak.) A munkaterv ábrándnak tűnt, de néhány év után hirtelen megritkultak a merényletek. Irak működni kezdett. Az amerikai ellenzék követelésére ekkor lecsökkentették a megszálló hadsereg létszámát, majd elhamarkodottan ki is vonták az újszülött demokráciát biztosító csapatokat. (A II. világháborúban megszállt Németországból, Olaszországból, Japánból – ahol a győztes ugyanúgy, mint Irakban, kényszerrel vezetett be demokratikus alkotmányokat – mindmáig nem vonták ki

őket.) Közben, már Obama idején hirtelen kiderült, hogy Bush tanácsadóinak messzemenően igazuk volt, sőt a vártnál sokkal korábban jelentkezett az iraki demokrácia térségi vonzereje. Az arab tavasz szabadságot követelő tüntetői beláthatatlan idők óta nem azzal kezdték, hogy amerikai és izraeli zászlókat égettek. Az Egyesült Államok még ekkor is folytatta a kivonulás politikáját, és magukra hagyta a zsarnokság ellen tüntetőket. Az EU sem törődött velük. A soros elnök (Magyarország miniszterelnöke) nem repült Bengháziba, hogy erkölcsi támogatást nyújtson a líbiai felkelőknek. A demokratákat eltiporták, Irakban pedig az amerikai megszálló hadsereg hült helyét az Iszlám Állam foglalta el. A népszerűtlen, hazug és kínvallató Bush megnyerte a háborút, a népszerű és rokonszenves Obama elvesztette a békét.

Az iszlám világ válsága most miránk zúdul. Az Egyesült Államok ne hagyja magára Európát.

**A** magyar szabadkőműveseket rokonszenven fűzi az Egyesült Államokhoz. Nem azért, mert Kossuthot Cincinnatiában avatták kőműves inassá, hanem a mély párhuzam miatt, amely a két ország történelme között mutatkozik.

Az Egyesült Államok felfogható úgy is, mint a szabadkőművesség kí-

sérleti telepe. A Függetlenségi Nyilatkozat megfogalmazói és az Alapító Atyák szabadkőművesek voltak, és a mi alapelveinket alkalmazták. Velük egy időben magyar testvéreik – Bessenyeiék, Kazinczyék, Széchényiék – kezdeményezték a korhadó Magyar Királyság korszerűsítését. A nemzeti megújulás lényege a jogegyenlőség eszméje volt, amely nálunk a jobbagység, az Egyesült Államokban pedig a rabszolgaság eltörlésében érte el csúcspontját.

**A** harcos iszlám fenyegetésével szemben a politikusok most kétféle utat kínálnak.

A szabadkőművesek úgy gondolják, hogy az ember, még abban az esetben is, ha nem teljesen önálló lény, hanem csupán Isten (Jahve, Allah) teremtménye, akkor is hasonlít az istenségre abban, hogy különbséget tesz jó és rossz között, amikor dönt. Emiatt születésénél fogva minden embert méltóság illet meg, amelyhez jogok kapcsolódnak. Minket zavar, ha az ember nem gondolhat bármit, és nem mondhatja ki, amit gondol. Még az olyan kicsiségek is bántanak, ha egyes országokban a nők nem internetezhetnek, nem vezethetnek autót, és nem járhatnak kávéházba. Úgy képzeljük, hogy a Közel-Keleten akkor lesz béke, ha a hagyományok közé sikerül beilleszteni a legfontosabb emberi jogok

érvényesülését, úgy, ahogy a valaha nagyon merev keresztény Európában sikerült.

Mások úgy vélik, hogy az emberi jogok nem egyetemesek. Ne zavarjon minket, ha egyes országokban ősi nemzeti hagyomány, hogy a gondolatszabadságért börtön vagy kivégzés jár. Ne akarjuk rájuk kényszeríteni saját elképzeléseinket az ember méltóságáról. Inkább legyünk tapintatosak, legyünk tekintettel az ő sokféle érzékenységükre. Iktassuk törvénybe a vallásghalászás tilalmát, hogy betilthassuk a Mohamed-torzképeket. Máris törvénybe iktattuk, hogy a vészidőszak megtörténtében nem szabad kételkedni. Máris megsértettük, a legdurvábban, a gondolat- és szólásszabadság alapelvét.

Mi az első úton járunk. Abban reménykedünk, hogy az Egyesült Államok, mint már sokszor, most is olyan elnököt választ, aki akár hisz az ember veleszületett méltóságában, akár nem hisz, politikájában a szabadkőműves alkotmánynak megfelelően ennek igyekszik érvényt szerezni.

**R**ámutattunk olyan jelenségekre, amelyek összeegyeztethetetlenek alapelveinkkel. (Alapelveink: szabadság és jogegyenlőség a házában, testvériség a páholyban). A megszállás idején igazából nem a kommunizmussal kellett szembenéznünk, hanem a feudalizmussal.

Kommunizmusnak, tehát vagyon-egyenlőségnek nyoma sem volt, sőt még lakás- vagy személygépkocsi-kiutaláshoz, telefonhoz, útlevelhez, egyetemi felvételhez sem ugyanolyan eséllyel jutottunk. Most sem a kapitalizmussal van bajunk, most is a feudalizmussal, amelyben a közbeszerzés során az egyik vállalkozó nem annyit ér, mint a másik, amelyben a biciklicsengő nélkül kerékpározó falusi cigány túlbüntetésétől a szándékegységben – tehát a köztársaság alkotmányos rendje elleni összeesküvésben – elkövetett választási csalás utáni nyomozás megtagadásáig terjed a jogegyenlőség megsértésének mindennapos gyakorlata.

A feudalizmus elleni harcban a szabadkőművesség már a 18. század óta gyűjti a tapasztalatokat, de politikai harcokban közvetlenül sosem veszünk részt. Ezúttal sem léptünk túl azon, hogy alapelveinkkel szembesítettük hazánk helyzetét. A folytatás nem a mi dolgunk. Merítsen gondolatainkból a kormány, hajtsa végre ő maga a szükséges intézkedéseket, és maradjon hatalmon. Tegye gondolatainkat magáévá az ellenzék, és jusson hatalomra. Alakuljon párt, és nyerje meg a választást. A szabadkőműves szervezetek alkotmánya tiltja a pártpolitizálást.

„Legyen béke, szabadság és egyetértés.”



© Fortepan, FSZEK Budapest Gyűjtemény, Sándor György, 1957



© Fortepan, FSZEK Budapest Gyűjtemény, Sándor György, 1957